

ABSTRAKT

Disertační práce *Člověk bez paměti: Dílo Maxe Picarda v aktuálních myšlenkových a literárních kontextech* se zabývá myšlením švýcarského filosofa Maxe Picarda. Úvahy o slovu a tichu vystupují jako fundament Picardova myšlení, z něhož je napříč prací rozehrán motiv času, paměti a zapomínání, médií, totální války, atomové bomby, fenoménu Eichmann či identifikace s pachatelem. Picardovo promýšlení totální války a atomové bomby je zasazeno do kontextu myslitelů jako Martin Heidegger, Hannah Arendt či Günther Anders. Událost atomové bomby, pojednaná fenomenologicky jako první lidská zkušenost totality světa, je vyložena jako vnější manifestace toho, co se již odehrálo v člověku. Práce zobrazuje akustiku války a dává tak kontext Picardovým úvahám o totální válce a rozhlasu v nacistickém Německu. Jádrem, k němuž se Picard promýšlením médií dostává je ontologická proměna člověka, spojená se ztrátou slova a přechodem od vizuálního k akustickému. Téma zapomínání, diskontinuity, atomizace času, rozrušení paměti a konce člověka jako časové bytosti – Picardův klíč k interpretaci událostí 20. století – je vyloženo v dialogu s Augustinem, Hugo von Hofmannsthaelem, Pierrem Norou, Friedrichem Nietzschem či Bettinou Stangneth. Práce se věnuje tématu identifikace s pachatelem a zasazuje Picardův koncept Hitler v nás a jeho implikace do kontextu díla Hannah Arendt, Franze Kafky, Jonathana Littella, Jochena Gerz a Esther Shalev-Gerz.